

Magnum Bullarium Romanum, Seu Ejusdem Continuatio

Quæ Supplementi loco sit, tum huicce, tum aliis quæ præcesserunt
Editionibus, Romanæ, & Lugdunensi ...

Complectens Constitutiones Benedicti XIV. ab initio Pontificatus usque ad
Annum 1746

Luxemburgi, 1752

CIX. De jurisdictione Episcoporum quoad Ecclesias Parochiales
Regularium; & Personas Curam animarum subditorum sæcularium in eis
exercentes. 6. Nov.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74696](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74696)

Bononia ortus est. Adolescens, dum juri Civili in patria operam daret, Monastica, ac severioris vite præstantia captus, Carthusianorum Institutum amplectitur; in quo brevi adeo profecit, ut Sacerdotio vix initiatus, patrio Cenobio præfectus sit, aliisque subinde Monasteria fere decennio summa cum laude administraverit. Ejus prudentia, & Sanctitatis opinione Clerus Populusque Bononiensis permotus, ultro sibi in Episcopum plenis suffragiis delegit; quem ille honoris gradum diu constanterque recusans, Superiorum suorum jussu invitatus demum suscepit. Nihil tamen de prioris vite cultu, atque observatione remisit; Sed verbo, & exemplo forma gregis effectus, Ecclesiasticam Disciplinam, & Christianos mores ita in Ecclesia sibi commissa restituit, ut alius omnino populus, alius Clerus videretur, & esset.

LECTIO V. Civium suorum ad Martinum V. Orator iterum ac tertio profectus, tantam ab eo Pontifice, qui eximias illius virtutes perspexerat, inivit gratiam, ut conciliande pacis causa inter Anglorum, Francorumque Reges, Legatum in Gallias miserit: Ab ea Legatione reducem S.R.E. Cardinalem sub titulo S. Crucis in Hierusalem creavit; Legavitque mox in Insubriam, ut Mediolanenses, Florentinos, & Venetos discordia laborantes componeret. Post pacem Italia ab eo feliciter restitutam, secunda in Gallias Legatione auctus est, ac vita sancto Martino V., Eugenii IV. jussu in Belgium profectus, Philippum Burgundie Ducem Carolo VII. Francorum Regi in Atrebatensibus Comitibus conciliavit. Ad Germaniam quoque Principes in Norimbergensi conventu Pontificium Legatum egit, deinde Basileensi, tum Ferrariensi interfuit Concilio, ubi Apostolicæ Sedis dignitatem, majestatemque adversus schismaticos egregie tutatus est.

LECTIO VI. In obeundis tam variis, gravissimisque Legationibus incredibilem sibi apud Reges, & Principes venerationem adeptus, in virtutum suarum admirationem rapuit universos. Erat enim vel in summis honoribus simplicissima humilitas, animus non solum firmus, & excelsus, sed candidus etiam, prudens, ac moderatus, effusa in omnes charitas, mansuetudo, atque humanitas, cum ardenti Religionis zelo conjuncta. Carthusiani, quod professus fuerat, Instituti tenax, ejus asperitates ad mortem usque retinuit. Familiam ingenuam aluit, sanctissimeque institutam, ex qua duo Romani Pontifices Nicolaus V., & Pius II. prodire. Tandem cum Eugenium IV. honoris ergo comitaretur, Senis in Heururia renem calculo oppressus, sancto sine quievit. Ejus corpus Florentiam delatum, apud Carthusianos honorifice conditum est. Sanctitatis, & Miraculorum fama post mortem clarum Benedictus XIV. Beatorum ritu coli permisit.

§. 16. Elogium apponendum in Martyrologio 26. Idus Maii Bononiæ. B. Nicolai Alberti Monachi Carthusiani, ejusdem Civitatis Episcopi, & S. R. E. Cardinalis, Sanctitate, & Apostolicis Legationibus clari, cujus Corpus Florentiæ apud Carthusianos conditum est.

§. 17. Præsertim itaque Decretum nostrum, ac præsertim Lectiones, & Elogium, ac in eo Decreto omnia & singula contenta ac præscripta, quo firmius subsistant, ac serventur exactius, atque etiam quatenus opus sit, auctoritate nostra Apostolica tenore præsentium confirmamus, & approbamus, illisque, & omnibus ac singulis contentis & præscriptis, Apostolicæ firmitatis robur adjicimus; atque ita ut præmittitur, omnino servari mandamus. Decernentes easdem præsertim literas firmas, validas, & efficaces existere, & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri & obtinere, ac illis, ad quos spectat, & spectabit in futurum, plenissime suffragari, & ab eis respective inviolabiliter observari; Sicque in præmissis per quoscumque Judices Ordinarios, & Delegatos, etiam cau-

farum Palatii Apostolici Auditores, judicari & definiri debere, ac irritum, & inane, si secus super his à quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus, & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrariis quibuscumque. Volumus autem, ut ipsarum præsentium literarum Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica Dignitate constitutæ munitis, eadem prorsus fides in judicio, & extra adhibeatur, quæ adhiberetur eidem præsentibus, si forent exhibitæ, vel ostensæ.

Datum Romæ apud Sanctam Mariam Majorem sub Annulo Piscatoris die VI. Octobris MDCCXLIV. Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus.

De Jurisdictione Episcoporum quoad Ecclesias Parochiales Regularium, & Personas curam Animarum Subditorum Sæcularium in eis exercentes.

BENEDICTUS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI,

Ad perpetuam rei memoriam.

IRMANDIS, atque asserendis Ecclesiasticæ discipline regulis studiosè intenti Prædecessores Nostri Romani Pontifices, consueverunt, peculiaribus rerum aut temporum necessitatibus animadvertis, ad generalis providentiæ curam animum adjicere, easque Apostolicas Constitutiones opportunè promulgare, quibus gliscentes morum corruptelas refecarent, & inordinatas humanæ arrogantia præsumptiones reprimerent. Cui rei obtinendæ utilissimum planè experti sunt, vel antiqua Patrum constituta renovare, interpretari, aut declarare, vel competentium Romanæ Curia Tribunalium, sive Congregationum judicaria & responsa colligere, confirmare, aut in aliquibus remittere, eademque prudenter atque aptè conciliare, si quando inter ea non satis convenire videretur. Utque antiquiora omittamus exempla, non alia sanè ratione fel. record. Prædecessor Noster Clemens Papa X. per suam Constitutionem, quæ incipit *Superna*, datam XI. Kal. Junii Anno MDCLXX., inhærendo pluribus resolutionibus Congregationum S. R. E. Cardinalium negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium, ac Tridentini Concilii interpretationi Auctoritate Apostolica præpositorum, multa constituit circa debitam à Regularibus erga Episcopos Locorum Ordinarios observantiam, & subjectionem; tam in petenda eorum licentia & benedictione pro Verbi Dei prædicatione in Ecclesiis etiam suorum respectivè Ordinum habenda, quam in approbatione & facultate ab eisdem obtinenda pro administrando Sæcularibus Penitentia Sacramento. Ita pariter se gessit recolendæ memoriæ Prædecessor Noster Innocentius Papa XII., quum, ad normam plurium resolutionum Congregationis Concilii præfata, certas sacrarum Ordinationum regulas, & singulorum Episcoporum jura in proprios Subditos præfinit, lata Constitutione, quæ incipit: *Speculatores*, sub datum pridie Nonas Novembris Anni MDCCXIV.

§. 1. Hanc ipsam rationem Nos ipsi secuti sumus in Apostolicis nostris Literis, quarum initium est: *Sacramentum Penitentia*, Anno MDCCXLI.

Kalendis

Transumptis plena fides adhibeatur.

Dat. die 6. Octob. 1744

CIX.

Pontificum mos, inhærendi Prædecessorum Constitutionibus, & Congregationum Decretis.

Clement. X. exemplum.

Item Innocentii XII.

Id ipsum Pontifex à se pluries servatum memorat.

Elogium de quo in Decreto.

Confirmatio præsertim Decreti &c. cum Clausulis, & Derogationibus opportunis.

1744.

Kalendis Junii datis, in quibus nonnulla decrevimus & statuimus adversus Sacerdotes in Sacramentali Confessione suos Pœnitentes ad turpia sollicitantes, juxta declarationes in causis hujus generis, diversis temporibus & calibus prolatas à Congregatione Venerabilium Fratrum Noftrorum Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium contra hæreticam pravitatem generalium Inquisiteurum. Id ipsum nuperitè egimus, dum Venerabilibus Fratribus Patriarchis, Archiepiscopis, cunctisque Locorum Ordinariis per Italiam constitutis Encyclicas Literas dedimus sub die xix. Augusti hujusce Anni MDCCXLIV., quarum initium est: *Cum semper oblatas*, quibus, à prædictæ Congregationis Concilii Tridentini Interpretis resolutionibus & placitis nequitam discedentes, plura declaravimus circa onus, quod habent tum omnes animarum curam gerentes, Missam pro Populo applicandi diebus saltem festis de præcepto; tum etiam Ecclesiarum Cathedralium, & Collegiarum Canonicis, aliisque de earum gremio, Missam Convitentialem quotidie pro Benefactoribus in genere specialiter offerendi. Nunc denique hoc idem à Nobis servatum iri declaramus, dum Episcoporum jura, quod attinet ad Visitationem Ecclesiarum Parochialium ad Regularium Monasteria pertinentium, hac nostra perpetuò valitura Constitutione asserere, atque, ut infra, definire & constituere in animum induximus.

Et in præfenti potissimum observari declarat.

Refert Tridentini Decretum circa jurisdictionem Episcopi in Ecclesiis Parochiales ad Regulares spectantes.

Grego. XV. firmat eandem jurisdictionem in omnibus animarum curam, & Sacramenta quomodocumque administrantes.

§. 2. Animarum curam in sæculares personas exercentes in iis Ecclesiis, quæ Monasteriis seu Domibus Virorum aut Mulierum adnexæ sunt, sive ipsi Regulares sint, sive Sæculares, Sacri Tridentini Concilii præscripto, *Sess. 25. cap. 11. de Regularibus*, subesse debent *immediate in iis, quæ ad dictam curam, & Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi, & correctioni Episcopi, in cujus Diocesi prædicta Monasteria sunt sita*, exceptis dumtaxat iis Monasteriis seu locis, in quibus *Abbatibus Generales, aut Capita Ordinum Sed-æ Ordinariam principalem habent, atque aliis Monasteriis, seu Domibus, in quibus Abbatibus, aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem, & temporalem in Parochos, & Parochianos exercent; salvo tamen eorum Episcoporum jure, qui majorem in prædicta loca, vel personas jurisdictionem exercent.*

§. 3. Cum itaque nonnulli Sacerdotes ab Episcopali jurisdictione exempti, quos neque Parochos, neque animarum curæ addictos esse constaret, auli fuissent aliquibus Christianissimum matrimonii interesse, sine prævia Episcopi aut Parochi licentia; quæsitum fuit, utrum hujusmodi Sacerdotum correctio, atque in eosdem animadversio ad Episcopum, an verò ad eorum Superiores, privatè spectaret; Cumque ii privativum ejusmodi jus ex eo deducerent, quod Tridentina Synodus loco citato dum facultatem tribuit Episcopis corrigendi, & puniendi Sacerdotes ab eorum jurisdictione exemptos, in his, quæ ad animarum curam, & Sacramentorum administrationem pertinent, de iis dumtaxat Sacerdotibus loquitur, qui vel Parochi sunt, vel animarum curam exercent; cujusmodi sanè ii non erant, de quibus agebatur: fultem hanc, vanamque præsumptionem reprimere statuit sel. record. Prædecessor Noster Gregorius Papa XV., ac de consilio Congregationis Sacri Concilii Tridentini Interpretis, edita Constitutione, quæ incipit *Inscrutabili*, data Nonis Februarii Anno Incarnationis Dominicæ MDCXXI., decrevit ac declaravit, ut deinceps tam Regulares, quam Sæculares, quomodolibet exempti, sive animarum curam personarum secularium Monasteriis, seu Domibus Regularibus, aut quibusvis aliis Ecclesiis, vel Beneficiis, sive Regularibus, sive Sæcularibus incumbentem exercent, sive aliis Ecclesiastica Sacramenta, aut

unum ex illis ministrant, prævia Episcopi licentia, & approbatione; sive quoquo modo in dicta Cura exercitio, aut in eorundem Sacramentorum, vel alicujus ex illis administratione de facto, absque ulla auctoritate, se ingerant; in his, quæ ejusmodi curam, seu administrationem concernunt, omnimoda jurisdictioni, visitationi, & correctioni Diocesani Episcopi, tamquam Sedis Apostolica delegari, plenè in omnibus subjiciantur.

§. 4. Hac controversia per Constitutionem Gregorianam è medio sublata, non ideo ab aliis quæstionibus & litibus circa idem rerum genus promovendis cessatum fuit; pluraque Dubia tam in Congregationibus Sanctæ Romanæ Ecclesiæ Cardinalium, quàm in Auditorio Rotæ, frequenter agitata & resoluta fuerunt, circa peculiarium quorundam actuum naturam, an scilicet idem censendi essent ad animarum curam, seu ad Sacramentorum administrationem pertinere; & consequenter, an Episcopus in visitandis Regularium Ecclesiis, quibus imminet animarum cura personarum secularium, possit, nec ne, suam circa hujusmodi actus jurisdictionem exercere; tum etiam, an hoc aut illud Monasterium dici possit ordinaria & principalis Sedes Abbatis Generalis, seu Capituli Ordinis, ideoque Ecclesia hujusmodi Monasterio adnexa, quamvis Parochialis foret, Episcopo in visitatione subiecta non esset. Cum igitur resolutiones in prædictis Curæ nostræ Tribunalibus circa hujus generis quæstiones identidem captas, earumque rationes & fundamenta, diligenter & consideratè perpenderit, consilium quoque & sententiam audierimus aliquot ex Venerabilibus Fratribus Nostri S. R. E. Cardinalibus, aliorumque Virorum in juris Canonici scientia præstantium; nonnulla super his de Apostolica potestatis plenitudine decernere deliberavimus; ac præsentis nostræ Constitutione inviolabilem quandam normam præfinire, qua posita, omnes de cætero lites, & controversiæ prædictis de rebus, si fieri possit, penitus eliminentur, atque omnia submoveantur obstacula, quæ debitam Decretorum Sacri Tridentini Concilii executionem in re tam gravis momenti impedire, aut retardare hætenus consueverunt.

Pontifex alias quæstiones circa summa, cum consilio &c. definire intendit.

Approbat resolutionem Congregat. Episcop. & Regul. quod Missionarii Pastoralis visitationi præmissi etiam à Parochis Regular. excipi debeant.

§. 5. Optimo sanè consilio ab Episcopis Pastoralem visitationem aggredientibus præmitti solent in singulæ Diocesis loca aliqui Sacerdotes Missionarii, qui ante ipsorum adventum, prædicationibus verbi Dei, & administratione Sacramentorum Pœnitentiæ & Eucharistiæ, spirituale Populorum protectum, & animarum salutem, qui potissimum est Pastoralis visitationis scopus, studeant promovere. Inventi sunt autem ex iis Regularibus, quorum Ecclesiis incumbit Parochialis sæcularium cura, qui in dubium revocarent, an hujusmodi Missionarios, sive sæculares, sive alterius Instituti vel Ordinis Regulares, ab Episcopo missos tamquam visitationis suæ prænuntios, in propriis Ecclesiis & Domibus ad exercenda munera eisdem commissa admittere & recipere ipsi tenerentur. Quod dubium, quum in Congregatione S. R. E. Cardinalium negotiis & consultationibus Episcoporum & Regularium præposita examinatum fuisset sub die xxxi. Augusti Anni MDCLXVIII., affirmativè resolutum fuit; ut scilicet prædicti Missionarii etiam à Regularibus Parochis seu Curatis libenter excipi debeant, omnibusque rebus juvari, quibus ad inunctum sibi onus adimplendum opus illis esse contigerit. Quod Nos quoque probamus, & auctoritate Apostolica confirmamus, atque in posterum (quoties id opus esse prudenti Episcopi arbitrio iudicatum fuerit) ab omnibus hujusmodi Parochis seu Curatis præcipimus observari.

§. 6. Sed & in ipso visitationis cursu, atque

etiam

1744.

Et decisio-
nem Congr.
Concilii
quod possit
Episcopus
Sacramen-
tum Confir-
mationis in
Ecclesiis Re-
gularium
administrare.

Declarat
quæ vitare
possit Episcopus
in
Ecclesiis Pa-
rochialibus
Regularium.

Quid circa
Parochi vi-
tam & mo-
res, cogno-
scere valeat.

Et circa alia
ad ejusdem
Officium spe-
ctantia.

etiam extra illam, aliqui Regulares de suorum privilegiorum & exemptionum indemnitate plus nimio solliciti, hanc Episcopis controversiam moverunt, utrum iis liceret, in ipsorum Regularium Ecclesiis, sive Parochialibus, sive non Parochialibus, Sacramentum Confirmationis administrare; quæ quidem controversia in Congregatione Concilii, partibus plenissime auditis, pro Episcopis decisa fuit, quemadmodum & Nos generaliter & sine exceptione eandem definimus.

§. 7. In exequenda verò Pastoralis visitatione Ecclesiarum Parochialium, quæ à Regularibus administrantur, minimè quidem licet Episcopo omnia Ecclesiarum hujusmodi Altaria visitare, sed illud dumtaxat, in quo Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum asservatur, & consequenter Sacrum ipsum Tabernaculum: Fontem quoque Baptisterii, si adsit, item Confectionale, in quo Parochus ad audiendas Confessiones residere solet; Pulpitum Ecclesiæ, è quo Parochus jus habet, verbi Dei, juxta præcipuum ministerii sui munus, annuntiandi; Sacrum pariter Ecclesiæ, ad inspiciendum locum, in quo asservatur sacra suppellex, pro Sacramentis tam intra Ecclesiam, quam extra illam decenter administrandis; Sepulchrum excipiendis Subditorum Parochiæ corporibus additum, Cœmeterium Parochianorum humanis cadaveribus destinatum; Turrim Campanariam, dummodo in ea sint Campanæ ad Parochiam propriè spectantes; ac demum, præter res supra enunciatas, omnia sacra vasa, quibus vel Particulæ consecrate servantur, vel Sacra Olea sive in Baptismo, sive in extrema Unctione adhibenda, vel aqua Baptisterii, vel alia ritè benedicta, quæ pro ingredientium asperzione ad Ecclesiæ fores poni consuevit.

§. 8. Visitationi locali proxima est ea, quæ personam respicit Parochi; cujus quidem, si Regularis sit, agendi rationem, in iis, quæ spectant ad observationem proprii ipsius Regularis instituti, non est Episcopi inquirere, quum ad ipsius Superiorem Regularem privativè id pertineat. Licet tamen Episcopo, vel potius ipsi specialiter incumbit, ipsius Parochi seu Curati, etiam Regularis, vitam ac mores scrutari, quatenus ea, quæ extra Claustrum prodierint, Rectoris animarum exempla, plurimum conferre ad Populi ædificationem, vel contra eadem obesse maxime possunt, quemadmodum alias eadem Concilii Tridentini Congregatio sapienter decrevit, & Nos etiam earundem præsentium tenore decernimus, & statuimus.

§. 9. Ad personalem quoque Parochi visitationem, proindeque ad Episcopi jus & officium pertinet eâ occasione examinare, an titulo legitimo Parochus etiam Regularis animarum curam exerceat, an residentiæ lex ab eo observata fuerit atque observetur; an ad Synodum vocatus, ierit; an Congregationes seu Conferentias super casibus conscientiæ haberi solitas frequentet; an onera, quæ secum fert animarum cura, adimpleverit; ac inter alia, an Missam pro Populo applicaverit diebus festis de præcepto; an iisdem festis diebus omnia præstiterit, quæ à Sacro Tridentino Concilio præscripta sunt, Populum verbi Dei prædicatione, & Pueros in Fidei rudimentis Christianæque Doctrinæ præceptis instruendo; an, statis diebus, excipiendis Fidelium confessionibus vacet; an ægrotantibus & in extremo vitæ agone laborantibus debita spiritualia subsidia sedulo præstet, & Sacramenta Ecclesiæ tempellivè conferat; an Pueros & Puellas ante susceptionem Sacramenti Confirmationis, tum etiam ante primam eorum Communionem, opportunis instructionibus erudierit; an priusquam Fideles ad matrimonia in faciem Ecclesiæ celebranda admittat,

debitas inquisitiones adhibuerit, atque adhibeat, quibus tuto deprehendere possit, nullum inter Contrahentes impedimentum existere, eosdemque liberè matrimonio consentire, ac demum in Doctrina Christiana, maximè verò in præcipuis Religionis nostræ Mysteriis, illos instructos esse; denique an Parochus apud se rectè ordinatos retineat libros tum Baptizatorum, ubi Fons Baptifmalis adsit in ipsius Ecclesia, tum Sacro Crismate confirmatorum, libros etiam Matrimoniorum, & status animarum.

§. 10. Uno verbo quidquid Episcopus à Parocho sæculari exquirere atque exigere solet ac debet, id omne, Regulari observanti unice excepta, à Parocho Regulari exquirere & exigere potest; atque ubi hunc muneri suo defecisse compererit, opportuna Decreta condere & pronuntiare, ac meritas in eundem poenas statuere; in quo nihilominus Episcopi facultates minimè privativæ sunt, sed Præsul Regularis jus cumulativum cum ipso habet; ita tamen, ut, si aliter à Superiore Regulari, aliter ab Episcopo decerni contingat, hujus, non verò illius, Decretis sit standum; prout alias à Congregatione Tridentini Concilii interprete judicatum fuit. Nosque Auctoritate Apostolica probamus, confirmamus, atque decernimus. Privativum tamen Episcopi jus est in Parochianorum mores inquirere, ac si quæ inter ipsos scandala oborta fuerint, auditis proborum ac prudentium Virorum sinceris relationibus, de iis cognoscere, eaque opportunis remediis refecare & reformare: nec enim Superioribus Regularibus in hujusmodi sæculares Parochiæ subditos ulla competit jurisdictione.

§. 11. Eveniente autem casu, quo vel Episcopus, vel Superior Regularis aliquem ex prædictis Parochis ab exercitio Curæ removendum, eademque privandum esse judicaverint; quoniam hujusmodi Parochis, sine prævia Episcopi approbatione, ad Curam animarum accedere nequaquam licet, quamvis à suis Superioribus deputati, iidemque ad nutum sint amovibiles; dubitatum propterea fuit, an Episcopus possit ad hujusmodi remotiones procedere, sine Superioris Regularis consensu, & an remotionis causas eidem adducere, easque verificare deberet; tum etiam an Regularis Superior ad similem remotionem & privationem suo jure deveniens, consensum Episcopi exquirere, suasque agendi rationes illi notas atque probatas facere teneretur. Qua de re, supradicta Congregatio Concilii decrevit, hujusmodi Parochos tam ab Episcopo, quam à Superiore Regulari, æquo jure, non requisito alterius consensu, ab Animarum cura removeri posse, nec unum alteri causas iudicii sui aperire, multoque minus probare & verificare debere. Id quod à Nobis in omnibus approbatur & confirmatur.

§. 12. Postquam verò Tridentina Synodus loco superius laudato declaravit, prædictos Curatos seu Parochos tam sæculares, quam regulares, animarum curam exercentes in Monasteriis seu Domibus Religiosis, quibus hujusmodi cura personarum sæcularium incumbit, subesse debere immediatè, in iis, quæ ad dictam curam & Sacramentorum administrationem pertinent, jurisdictioni, visitationi & correctioni Episcopi, (quod quidem, juxta magis receptam Tribunalium hujus Nostræ Curæ sententiam, intelligitur de jurisdictione Episcopi Ordinaria, non verò de delegata;) illa tamen Monasteria seu Loca ibidem à Concilio excipiuntur, in quibus Abbates, aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem & temporalem in Parochos & Parochianos exercent; salvo nihilominus eorum Episcoporum jure, qui alia quapiam ex causa seu titulo, majorem in prædicta Loca vel Personas jurisdictionem exercent. Quare

1744.

Statuit Pa-
rochi correc-
tionem ad
Episcopum
cumulative
cum Superio-
re Regulari
spectare.

Parochiano-
rum autem
ad Episco-
pum privati-
vè.

Remotionem
verò Paro-
chi, utriusque
licere, sine
alterius con-
sensu.

Firmat exem-
ptionem Pa-
rochialium,
in quibus Su-
periores Re-
gulares ju-
risdictionem
Episcopalem
& tempora-
lem obtinent.

non

1744.

nonnullis Episcopis contententibus, licere sibi, saltem tamquam Delegatis à Sede Apostolica, in Parochos prædictos, sive in Parochianos, aliquem jurisdictionis actum exercere. Congregatio Concilii respondit, quod ubi Abbas, aut Superior Regularis suam probat jurisdictionem Episcopalem & Temporalem in ipsos Parochos & Parochianos, & contra Episcopus probare nequit ampliore in eosdem jurisdictionem ex alio capite sibi acquisitam fuisse, abstinere omnino debet Episcopus tam à visitatione, quam ab alio quocumque jurisdictionis actu in hujusmodi Parochos & Parochianos. Quod quidem, veluti ipsius Concilii Decretis consonum, Nos etiam Apostolica confirmatione roboramus.

Declarat exemptionem Parochialium Monasteriorum, in quibus resident Superiores Generales, non extendi ad residentias aliorum Superiorum non Generalium.

§. 13. Similiter ab Episcopi jurisdictione, visitatione, & correctione, etiam in his, quæ ad Animarum Curam & Sacramentorum administrationem spectant, prædicta Sancta Synodus excipit tam Sæculares, quam Regulares Parochos, qui Animarum curam exercent in iis Monasteriis seu Locis, in quibus Abbates Generales aut Capita Ordinum Sedem Ordinariam principalem habent: Quæ exceptio, sive limitatio, pluribus controversiis occasione præbuit. Et primo, an ad inducendam hujusmodi exemptionem ab Episcopali visitatione, satis sit, quod in aliquo Monasterio resideat Abbas Regularis, licet is Ordinis sui Generalis non existat. Super quo præfata Concilii Congregatio pronuntiavit, non sufficere Abbatis cujuslibet residentiam, nisi sit Abbas totius Ordinis sui Generalis. Tunc enim Tridentinum Concilium simplices Abbates, aut Regularium Superiores nominat, quum ab Episcopi jurisdictione ac visitatione eximit Parochos Ecclesiarum seu Monasteriorum, in quibus Abbates aut alii Regularium Superiores jurisdictionem Episcopalem & temporalem exercent; quæ jurisdictione compertum est nonnullos etiam simplices Abbates aut Superiores Regulares gaudere, quamvis non sine Ordinum Generales. De Abbatibus autem Generalibus, seu Ordinum Capitibus tunc loquitur eadem Sancta Synodus, quum à jurisdictione, & visitatione Episcopali exemptos esse indulget eorum Monasteriorum seu Locorum Parochos, in quibus Abbates Generales prædicti, aut Capita Ordinum, Sedem Ordinariam principalem habent. Cumque ea dubio procul sit Concilii mens, in hunc plane modum semper in posterum judicari & censeri debere statuimus: minime attentâ distinctionis nota, quæ in plerisque Concilii Tridentini editionibus impressis apposita conspicitur inter verbum *Abbatibus*, aliudque *Generales*, utpotè quæ nullatenus reperitur in exemplari authentico Actorum ipsius Concilii, quod in Archivo Sedis Apostolicæ in Arce Sancti Angeli aservatur; quodque, ut genuinam hujus loci lectionem certò cognoscere-mus, diligenter inspici fecimus; proindeque à prædictis exemplaribus impressis eadem distinctionis nota omnino est expungenda.

Indicat mendam in plerisque editionibus Concilii Tridentini.

Decernit, non requiri pro exemptione, quod Monasterium sit caput Ordinis.

§. 14. Altera quæstio est, an ad obtinendam exemptionem ab Episcopali jurisdictione & visitatione, sufficiat, quod aliquod Monasterium, Superioris Generalis Sedes Ordinaria existat, an verò præterea requiratur, ut ipsum Monasterium sit Caput Ordinis. De quo, quidquid alii opinati fuerint, decernimus sufficere, quod Monasterium seu Domus, sit Ordinaria & principalis Sedes Superioris Generalis; prout à Congregatione Concilii constanter judicatum fuit; quum verba Tridentini, de Capitibus Ordinum loquentis, non ad loca, sed ad personas Præsulum Regularium in iis locis residentium referantur.

Parochiales autem unitas Monasteriis residentiali.

§. 15. Tertio dubitari contingit, an exemptio ab Episcopi Visitacione, quam Tridentina Synodus, ut supra, concedit Ecclesiis Parochialibus eorum Monasteriorum, in quibus resident Abbates Generales aut Capita Ordinum, ad alias quoque Parochiales extendatur, quæ prædictis Monasteriis unitæ sunt, & ab eisdem dependent. Sed quum de aliis hinc Ecclesiis unitis recant Conciliaria Decreta, neque porò eadem ratio honoris cujusdam & reverentiæ habendæ erga Superiores Ordinum Generales in propriis Monasteriis vel Ecclesiis residentes locum habeat in aliis Parochialibus, eisdem Monasteriis, ut præfertur, unitis; quod pluries Congregatio Concilii censuit, hujusmodi scilicet Ecclesiis unitas, minime exemptas esse à jurisdictione & visitatione Episcopi, quamvis illæ à Parochis regularibus administrarentur; id ipsum Nos, prædictæ Congregationis resolutionibus inherentes, decernimus & constituimus.

§. 16. Quæstio fuit quarto loco, an ratione exemptionis à jurisdictione Episcopi, quæ competit prædictis Rectoribus Ecclesiarum residentialium Superiorum Generalium, & propter eorundem Rectorum omnimodam subjectionem jurisdictioni & correctioni prædictorum Generalium Regularium, jus aliquod, & jurisdictione attributa sit iisdem Superioribus Generalibus in sæculares Subditos hujusmodi Ecclesiarum, sive Parochianos; an verò dicendum sit jus illud ad Episcopum privatim pertinere. Super quo decernimus, Episcopo plenam & privativam jurisdictionem competere in Parochianos, ad eundemque Episcopum pertinere, non solum propriam auctoritatem & consensum (prævio examine per se ipsum, vel per Vicarium suum faciendo) interponere, quotiescumque Superior hujusmodi Generalis aliquem sive sæcularem, sive regularem Parochum seu Curatum, etiam ad nutum amovibilem, ad exercendam in prædictis Ecclesiis animarum curam personarum secularium deputare voluerit; sed etiam si Episcopus hujusmodi Parochiæ regimen à prædictis Parochis exemptis, sive secularibus, sive regularibus, non rectè administrari cognoverit; posse ipsum, & aliquando etiam debere pro sui Officii munere, apud Superiorem Generalem instare, ut Parochum seu Curatum hujusmodi ab animarum cura removeat; implorata quoque, quatenus opus sit, Apostolicæ Sedis auctoritate; si nempe Generalem prædictum, aut reluctantem, aut Parocho plus æquo faventem invenierit.

1744. bus Superiorum Generalium non gaudere exemptione.

Alletit privatam jurisdictionem Episcopi in Parochianos etiam hujusmodi Parochialium exemptarum.

Item jus examinandi, & approbandi Parochum

Et instandi, quatenus opus sit pro illius remotione.

Statuit, residentiam Superioris Generalis ad effectum exemptionis, non vagam & arbitrariam, sed illam dumtaxat intelligi, quæ à Constitutionibus vel à consuetudine Ordinis præsumitur.

§. 17. Præcipua in hac materia quæstio illa fuit, quænam essent Monasteria, in quibus Abbates Generales, seu Capita Ordinum, Sedem ordinariam principalem habent; contententibus nonnullis, quodlibet Monasterium, aut locum quemlibet, in quo Abbas Generalis, sive Caput Ordinis manet, inibi que moratur, Sedem ipsius Ordinariam principalem dici oportere, ita ut ejusdem Monasterii aut Loci Parochus ab Episcopali jurisdictione & visitatione immunis statim fiat. Verum vaga & arbitraria hujusmodi Sedes, quæ à sola Superioris Generalis præsentia naturam Sedis ordinariæ & principalis mutuatur, tum rectè rationi, tum Concilii verbis ac sensui planè adversatur. Quapropter quum Nobis compertum sit, in aliquibus Ordinum Regularium Constitutionibus assignatum reperiri locum pro residentia Superioris Generalis, ejusque Curæ; in aliis verò Ordinibus, ubi Constitutiones de eo nihil statuunt, eandem residentiam veteri consuetudine esse præfinitam; quoties de Ordinum hujusmodi Superioribus Generalibus agatur, eorum Sedem ordinariam principalem, ad effectum de quo agitur, illam esse, & censeri decernimus, quæ ab ipsorum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine prædicta præscribi dignoscitur; idque tantummodo Monasterium, non verò aliud, in quo,

qua-

1744.

1744.

quacumque de causa, Superior Generalis commoratus fuerit, pro ordinaria Generalis Sede haberi precipimus, licet ipse Generalis ibi actu non resideat.

§. 18. Quod si aliqui sint Religiosi Ordines seu Congregationes, quorum Constitutionibus, vel consuetudinibus minime praefinitum sit Monasterium, in quo Abbas Generalis, seu Caput Ordinis residere debeat, nullum Monasterium pro eisdem Generalis Sede ordinaria principali, ad effectum eximendi Parochum ab Episcopi jurisdictione & visitatione, ex eo tantum haberi debere statuimus, quod solus ipse Superior Generalis in eo degat, absque consuetis Ministris, quos in Ordine regendo socios habet; sed illud dumtaxat Monasterium pro Sede Generalis ordinaria principali haberi volumus, quod semel ipse Superior Generalis, seu Caput Ordinis, initio Generalatus, elegerit pro sua stabili residentia, & Officialium seu Ministrorum praedictorum. Verum si, facta semel hujusmodi electione, eandem postmodum variare praesumpserit, declaramus, neque Monasterium initio electum, neque alterum, etiamsi cum sua Curia eo se transferit, privilegia ordinaria & principalis Generalitatis Sedis habiturum.

§. 19. In omnibus autem praemissis exemptionum casibus, saluum semper atque illaesum esse volumus eorum Episcoporum jus, si qui sunt, qui supradictas Parochiales Ecclesias earumque Rectores visitare consueverint, nimirum tam illas, quae Monasteriis seu Domibus iis adnexae sunt, in quibus Generales Ordinum Superiores Sedem ordinariam principalem, vel a suorum Ordinum Constitutionibus, vel ab inveterata consuetudine praefinitam habent; quam eas, quae ab ipsis Superioribus Generalibus aliis pro ordinaria principali residentia fuerint electae, & nihilominus, hujusmodi residentia durante, Episcopi visitationi, jurisdictioni & correctioni subjectae fuerint.

§. 20. Decernentes praesentes nostras Litteras, & in eis contenta quacumque, etiam ex eo, quod quilibet in praemissis, seu eorum aliquo, jus vel interesse habentes, seu habere quomodolibet pretendentes, cujuscumque status, gradus, ordinis, praerogativa, vel dignitatis existant, seu aliis specificis, & individua mentione & expressione digni, illis non consentire, nec ad ea vocari & audiri, neque Causae, propter quas eadem praesentes emanaverint, adductae, verificatae, vel sufficienter, aut ullo modo justificatae fuerint, aut ex alia qualibet, etiam quantumvis juridica, & privilegiata causa, colore, praetextu, & capite, etiam in corpore juris clauso, nullo unquam tempore de subreptione, vel obreptione, aut nullitatis vicio, seu intentionis Nostrae, vel interesse habentium consensus, aliove quolibet, etiam quantumvis magno, ac formali & substantiali defectu, notari, impugnari, infringi, invalidari, retractari, in controversiam vocari, aut ad terminos juris reduci, seu adversus illas apertionis oris, restitutionis in integrum, aliudve quodcumque juris, facti vel gratiae remedium intentari, vel impetrari, aut etiam motu pari, & de Apostolica potestatis plenitudine simili concessio vel emanato, quempiam in iudicio, vel extra illud uti, seu se juvare ullo modo posse: sed ipsas praesentes semper firmas, validas, & efficaces existere & fore, suosque plenarios & integros effectus sortiri, & obtinere, ac ab illis, ad quos spectat, & pro tempore quocumque spectabit, inviolabiliter & inconcussè observari.

§. 21. Sicque, & non aliter in praemissis censeri, atque ita per quoscumque Judices Ordinarios & Delegatos, etiam Caesarum Palatii Apostolici Auditores, ac Sanctae Romanae Ecclesiae

Cardinales, etiam de Latere Legatos, & Apostolicae Sedis praedictae Nuntios, aliove quolibet quacumque praerogativa ac potestate fungentes & functuros, sublata eis; & eorum cuilibet aliter judicandi, & interpretandi facultate, judicari, & definiri debere: ac irritum & inane, si secus super his a quoquam quavis auctoritate scienter vel ignoranter contigerit attentari.

§. 22. Non obstantibus, quatenus opus sit, Nostra, & Cancellariae Apostolicae regula de jure quaesito non tollendo, aliisque Apostolicis, ac in Universalibus, Provincialibus, & Synodalibus Conciliis editis generalibus, vel specialibus Constitutionibus, & Ordinationibus; necnon quibusvis, etiam juramento, confirmatione Apostolica, vel quavis firmitate alia roboratis statutis, & consuetudinibus etiam immemorabilibus, privilegiis quoque, exemptionibus, & indulgentiis, etiam in corpore juris clausis, aut Litteris Apostolicis quibusvis Personis, Collegiis, Locis, Ordinibus, etiam Militaribus, Congregationibus, Societatibus, & Institutis, etiam Societatis Jesu, & Sancti Joannis Hierosolymitani, aliisve quibuslibet specificis & individua mentione dignis, etiam sub quibuscumque verborum tenoribus & formis, & cum quibusvis etiam clausulis & decretis, etiam derogatoriis derogatoriis, & irritantibus in genere, vel in specie, etiam motu simili, & de Apostolica potestatis plenitudine, seu consistorialiter, ac aliis quomodolibet in contrarium praemissorum concessis, ac pluries confirmatis, approbatis, & innovatis. Quibus omnibus & singulis, etiamsi pro illorum sufficienti derogatione de illis eorumque totis tenoribus specialis, specifica, & individua mentio, seu quavis alia expressio ad id servanda foret, illorum tenores, formas, causas, & occasiones praesentibus pro plenè & sufficienter expressis, & exactissime servatis & specificatis respectivè habentes, illis aliis in suo robore permanentibus, hac vice dumtaxat, ad praemissorum effectum plenissime & amplissime motu pari derogamus, & derogatum esse volumus, ceterisque contrariis quibuscumque.

§. 23. Volumus insuper, & eadem auctoritate praedicta mandamus, ut eadem praesentes, & in eis contenta quacumque ad omnium notitiam facilius deducantur, nec quisquam de eis ignorantiam pretendere valeat, ipsas praesentes, seu earum transumpta, ad valvas Ecclesiae S. Joannis in Laterano, & Basilicae Principis Apostolorum de Urbe, necnon Cancellariae Apostolicae, Curiaeque Generalis Innocentianae in Monte Citorio, & in Acie Campi Florae per aliquem ex Curforibus nostris, ut moris est, publicari, & affigi, sicque publicatas & affixas omnes & singulos, quos concernunt, seu concernent in futurum, perinde afficere & arctare, ac si unicuique illorum personaliter intimatae & notificatae fuissent.

§. 24. Urque earundem praesentium Transumptis, seu exemplis, etiam impressis, manu alicujus Notarii publici subscriptis, & sigillo Personae in Ecclesiastica Dignitate constitutae munitis, eadem prorsus fides tam in iudicio, quam extra illud, ubique locorum habeatur, quae ipsis praesentibus haberetur, si forent exhibitae, vel ostensa.

§. 25. Nulli ergo omnino hominum liceat, paginam hanc nostrarum confirmationis, approbationis, innovationis, voluntatis, mandati, statuti, decreti, & declarationis infringere, vel ei ausu temerario contraire. Si quis autem hoc attentare praesumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac BB. Petri, & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursum.

Datum Romae apud Sanctam Mariam Majorum, Anno Incarnationis Dominicae millesimo septingentesimo quadragesimo quarto, octavo

Contrariis
plenissime
derogatur.

Publicationi
praesentis
Constitutionis
in Urbe
tribuitur vis
personalis
intimationis
omnibus facta.

Transumptis
fidem praestari
sanctur.

Sanctio poenalis.

Dat. die 6.
Nov. 1744.

Aut quam
Superior Generalis
semel initio elegerit.

Sublata facultate variandi.

Et salvo majori jure Episcoporum, si qui majoris jurisdictionis quasi possessionem habeant.

Clausulae praeservativa.

Aliter iudicari prohibetur.

Idus Novembris, Pontificatus Nostri Anno Quinto.

D. Cardinalis Passioneus, J. Datarius.

VISA DE CURIA.

J. C. Boschi.

L. Eugenius.

Registrata in Secretaria Brevium.

Publicat. die 18. ejusdem Mensis, & Anni.

CX.

Jubilæum Pro Christifidelibus Italiae, & Insularum adjacentium, Divinam opem implorantibus pro pace inter Principes Christianos, & aliis Catholicæ Ecclesiæ necessitatibus.

BENEDICTUS PAPA XIV.

Universis Christifidelibus presentes Literas inspecturis, salutem, & Apostolicam Benedictionem.

Exordium a calamitatibus Europæ, & Italiae præsertim incubantibus.

IN Suprema Catholicæ Ecclesiæ administratione, quam per ineffabilem Divinæ Bonitatis largitatem Omnipotens Deus Nobis commisit, non leve imbecillitatis nostræ præsidium in generali Christianorum Principum concordia collocatum iri confidebamus: Hinc jacentem penè animum, tantique muneris magnitudine, & difficultate deterritum, magna spes erexerat, in ea Nos sanè incidisse tempora, in quibus, restinctis bellorum incendiis, asertâ Regnorum conjunctione, hostium sublatâ formidine, & factâ per illum, qui & mari, & ventis imperat tranquillitate, facilius Pastoralis officii Nostri partes implere, & Dominici gregis curam sustinere potuissimus. Verùm quò minus aspera suscepti muneris ducebamus exordia, eò deinceps tristior & luctuosior Christianæ Reipublicæ facies sese paulatim explicuit, donec totâ, veluti immixtis facibus, Europâ deflagrante, adeò vehementes turbulentissimæ tempestatis fluctus Nos jactant ac penè obruant, ut cum Prædecessore Nostro Divo Gregorio Magno, senescentis Mundi terminum, atque iræ & ultionis diem jamjam appropinquantem, Vobis apertius cum gemitu & lamentatione denunciare quodammodo cogamur; Nam Regnum adversus Regnum, & Gentes contra Gentes, ac utraque nomine Jesu Christi insignitas, exurgere, earumque pressuram terris insistere, & aliunde cum angore accipimus, & hic, manantibus continuo lacrymis, propriis oculis spectamus: Terræ motus per loca non ita pridem dederunt significationem, ut fugeremus à facie arcus; arva & segetes ab eluvionibus directæ; pestifera, & deterrima lues longè latèque Provincias depopulata; agri à Colonis relicti, quam plurimi hominum siti & fame enecti, Urbes Civibus vacuæ, obstructæ cadaveribus viæ, corpora supra corporibus inhumata, & denique tanquam aqua in circuitu sanguis effusus, satis aperta divini furoris signa undequaque præferunt, & adhuc extantum ultricis justitiæ brachium nobis ostendunt; immò ne tot acerbissimis calamitatibus, Italiae præsertim incubantibus, deesse aliquid videatur, Nos ipsi propemodum vivimus inter gladios, & ferè timentus, ne, percussio pastore, oves dispergantur.

Divinæ opis fiducia, Oratione mediantē.

§. I. At probè memores, quòd Dominus, cum iratus fuerit, misericordiæ recordatur, neque vult mortem Peccatoris, sed ut fructus dignos pœnitentiæ faciens, convertatur, & vivat, etsi intereâ temporis cum privatis, tum publicis indictis precibus Deum exoravimus, ut indignationem suam à Nobis averteret, at tamen, ut in Nos, cum fiducia adeuntes ad thronum gratiæ, misericordiæ suæ divitias largiùs effundat, ex prisco Romanæ Ecclesiæ more, cele-

stium munerum thesauros aperire, & liberali manu erogare decrevimus, ut hoc potissimum acceptabili tempore, cum apparuerit Salvatoris Nostri Dei humanitas, oriatur in diebus suis abundantia pacis, & Ipse auferens bella usque ad finem Terræ, arcum conterat, quem tetendit, confringat arma, & scuta comburat igni.

§. 2. Itaque de Omnipotentis Dei misericordia, ac Beatorum Petri, & Pauli Apostolorum ejus auctoritate confisi, ex illa ligandi, atque solvendi potestate, quam Nobis Dominus, licet indignis, contulit, omnibus & singulis utriusque sexus Christifidelibus tam in hac Alma Urbe Nostra, quam in universâ Italia, & Insulis ei adjacentibus degentibus, quorum iis, qui in prædicta Urbe Nostra solemnî Processioni die festo S. Andreae Apostoli ab Ecclesia ejusdem Sancti Andreae de Valle nuncupata Congregationis Clericorum Regularium Theatinorum nuncupatorum ad Ecclesiam Beate Mariæ Virginis supra Minervam Fratrum Ordinis Prædicatorum de eadem Urbe, universo interveniente Clero, & Populo agenda, devoti interfuerint, vel Sancti Joannis in Laterano, vel Principis Apostolorum, aut Sanctæ Mariæ Majoris dictæ Urbis Ecclesias, seu Basilicas, vel earum aliquam, intra spatium duarum hebdomadarum, à supradicto die festo Sancti Andreae inchoandarum, & usque ad tertiam Dominicam Adventus inclusive decurrendarum, saltem semel devotè visitaverint, ibique per aliquod temporis spatium piæ ad Deum preces, ut supra, effuderint, ac quartâ, & sextâ feriis, ac Sabbato alterius ex prædictis hebdomadis jejunaverint, & peccata sua confessi, Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum in aliqua ex Dominicis prædictis, vel aliâ die intra eandem hebdomadam reverenter sumpserint, ac pauperibus aliquam elemosynam, prout unicuique suggeret devotio, erogaverint, cæteris vero extra Urbem prædictam, ut præmittitur, degentibus, qui Ecclesias ab Ordinariis locorum vel eorum Vicariis, seu Officialibus, aut de eorum mandato, & ipsis deficientibus per eos, qui ibi curam Animarum exercent, postquam ad eorum notitiam hæ nostræ pervenerint, designandas, vel Ecclesiarum hujusmodi aliquam, spatio duarum similiter hebdomadarum a publicatione designationis per Ordinarios, vel eorum Vicarios, seu Officialis, vel alios, ut præfertur faciendæ decurrendarum, saltem semel visitaverint, ibique ut supra oraverint, ac quartâ & sextâ feriis, ac Sabbato alterius ex hebdomadis præfatis jejunaverint, pariterque peccata sua confessi, ac in die Dominicæ immediate sequenti, vel aliâ die intrâ eandem hebdomadam Sanctissimâ Communionem refecti fuerint, & pauperibus aliquam elemosynam, ut præmittitur, erogaverint, plenissimam omnium peccatorum suorum Indulgentiam & remissionem, sicut in anno Jubilei visitantibus certas Ecclesias intrâ & extrâ Urbem prædictam concedi consuevit, tenore præsentium concedimus & elargimur.

§. 3. Navigantes verò, & iter agentes, ut cum primùm ad sua sese domicilia receperint, suprascriptis peractis, & visitatâ Ecclesiâ Cathedrali, vel majori, aut Parochiali loci eorum Domicilii, eandem Indulgentiam consequi possint, & valeant; Regularibus autem personis utriusque sexus, etiam in claustris perpetuò degentibus, necnon aliis quibuscumque tam Laicis, quam Ecclesiasticis, Secularibus, vel Regularibus, etiam in carcere, aut captivitate existentibus, vel aliqua corporis infirmitate, seu alio quocumque impedimento detentis, qui supra expressa, vel eorum aliqua præstare nequeverint, ut illa Confessarius ex jam approbatis à Locorum uniuscujusque Ordinariis ante præsentium publicationem, seu approbandis, eis in alia

Indulgentia plenaria conceditur impenitentibus opera injuncta.

In Urbē.

Extra Urbē.

De Navigantibus & iter agentibus.

Ac degentibus intra claustra, vel alias impeditis.

pietatis